

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra En polsk Familie

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 71. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529614049200.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

Harpespilleren gik nu bort med sine Ledsagere, men Czernim vendte sig om til Adalbert og sagde: »Hvad synes dig om denne Mand? Han er en ægte Polak, thi det farer ham igiennem Marv og Been, naar hans Harpe tager Skade, og han sørger mere derover, end han nylig sørgede over den Reise til Siberien, der forestod ham.« - »Nu, ved Harpen vinder han jo sit Livsophold,« svarede Adalbert. - »Nei,« sagde Czernim, »du forstod ham ikke, det var noget langt Bedre, end du troer, der rørte sig i ham, det var hans polske Hierteblood, der isede ved Tanken om den bristende Stræng, thi Musik og Sang ere blevne os ligesaa nødvendige, som Aandedrættet, og dem vil dog vor Arvefiende berøve os, han vil forbyde os det Sprog, hvori vi alene mægte at udtrykke vore bedste Følelser og Tanker, er det ikke ligesom han vilde forbyde Ørkenens Vandrer at drikke af den lædskende Kilde, eller som han vilde forbyde Blomsten at dufte paa Heden? Men det vil aldrig lykkes, saalænge der ere Kilder til, ville de lædske de Vandrende, saalænge der ere Blomster til, ville de dufte i Vaaren; ja selv hvis man river dem op med Rod, ville de endnu dufte, indtil den sidste Livsgnist forlader dem; saaledes hørte jeg ogsaa tidt mine saarede Brødre paa Valpladsen, endnu i Dødens Øieblik, at synge 72 hine gamle Sange, hvis Minde kun forlod dem med den sidste Draabe af deres Blood.«